

ನಮಗೂ ಧ್ವನಿ ಇದೆ

■ ಎಡೆಯೂರು ಪಲ್ಲವಿ

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಿಹಿತ್ತು

ಅರುಣ್‌ಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಆದಾಗ ಗಡಿಯಾರ ಸಮಯ ರಾತ್ರಿ 2 ಗಂಟೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಕೈಯನ್ನು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಆಸರೆಯಾಗಿ ಒತ್ತಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದ್ದರಿಂದ ಕೈಗಡಿಯಾರದ ಆಕಾರದ ಗುರುತು ಕೆನ್ನೆ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿತ್ತು. ಆಕಳಿಸುತ್ತಾ ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿಕೊಂಡು ನೋಡಿದರೆ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪಿನ ಸಣ್ಣ ಬಿಳಿ ದೀಪ ಮಿಣಕ ಮಿಣಕ ಎಂದು ಆಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅರೆ, ಇದೊಂದು ಚಿತ್ರ ಡಿಸೈನ್ ಮಾಡುವುದು ಬಾಕಿ ಇದೆಯಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸ್ವಾರ್ಟ್ ಬಟನ್ ಒತ್ತಿ ಮ್ಯಾಸ್ ಹಿಡಿದ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ತಿಕ್ಕಾ ವಾದ ಉರಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ಉಜ್ಜಿ ಮತ್ತೆ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್ ಪರದೆ ಕಡೆ ನೋಡಿದನು. 'ಹೇ ಅರುಣ್, ಸಾಕು ನನ್ನಿಂದ ಸ್ಪೀನ್ ಅನ್ನು ನೋಡಕ್ಕಾಗಲ್ಲ' ಎಂದ ಜೋರು ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವನು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದ. ಆದರೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪಿನಿಂದ ಬಂತೇನೋ ಎಂದು ಅದರತ್ತ ನೋಡಿದ.

'ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನೆ ನೋಡಿದಿಯಲ್ಲ. ನಾನಪ್ಪ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು' ಮತ್ತೆ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅರುಣ್ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಎದ್ದು ಕನ್ನಡಿಯತ್ತ ನಡೆದ.

ಆಶ್ಚರ್ಯ, ಗಾಬರಿ ಮತ್ತೆ ಋಷಿ ಮೂರು ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದವು 'ಅಯ್ಯಾ! ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಬಾಯಿ ಬಂದಿದೆ. ಮಾತನಾಡುತ್ತಿವೆ' ಎಂದು ಋಷಿಯಿಂದ ಹಿಗ್ಗಿದ. 'ನನಗೆ ರೆಸ್ಪ್ ಬೇಕು. ದಿನ ಪೂರ್ತಿ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ನೋಡ್ತಿಯ, ಆಮೇಲೆ ಮೊಬೈಲ್. ನಾನು ಎಷ್ಟು ಅಂತ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತೀ. ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಚೂರು ಕಾಳಜಿ ಇಲ್ಲ' ಎಂದಿತು ಕೋಪದಿಂದ.

ಕಣ್ಣು ತನ್ನ ಗಾತ್ರವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸಿದಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಚೂರು ಚುಚ್ಚಿದಂತಾಯಿತು ಮತ್ತು ಕೆಂಪಾಯಿತು. 'ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು ಕಣ್ಣೇ' ಎಂದ. 'ನಾನು ನಿನ್ನವೆ ಕಣ್ಣು, ನಾನಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸಾನು ನಿಂಗೆ ಮಾಡಕ್ಕೆ ಆಗಲ್ಲ. ಹೋಗಿ ಕನ್ನಡಕ ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಮಲಗು' ಎಂದು ಬುದ್ಧಿವಾದ ಹೇಳಿತು.

'ಇತ್ತೀಕೆಗೆ ಯಾವತ್ತಾದರೂ ನಿನ್ನ ಕುರ್ಚಿ ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ನಡೆದಾಡಿದ್ದೀಯಾ. ನೋಡು ನಾನು ಹೇಗೆ ಬಾತುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ' ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ಕೇಳಿಸಿತು. ಅರೆ! ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನಾನು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೂಡಿತು. 'ಏಯ್ ಕಣ್ಣೆ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಸರಿ ಇದೆಯಾ. ಬಾಯಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಏನೇನೋ ಮಾತಾಡ್ತೀಯಲ್ಲ' ಎಂದ.

'ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಸರಿ ಇದೆಯಾ ಕೆಳಗಡೆ

ನೋಡು' ಅಂತ ಕಾಲು ಕಿಸಕಿಸನೆ ನಗೆಯಾಡಿತು. ಕೊಳವೆಯಂತಹ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾದದವರೆಗೂ ಜೋಮು ಹಿಡಿದಂತಾಗಿದೆ. 'ಏ ಯಾಮ್ ಸಾರಿ' ಎಂದ. 'ನೀನು ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಆನ್ಲೈನ್ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡ್ತೀಯೆ. ಕೂತಲ್ಲೆ ಕೆಲಸ ಅನ್ನೊಂಡು ನನ್ನ ಎಷ್ಟು ಕಡೆಗಣಿಸಿದ್ದೀಯೆ. ಆ ಕೋವಿಡ್ ಟೈಂನಲ್ಲಿ ಆನ್‌ಲೈನ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಅಂತ ಹೆಚ್ಚು 'ಸ್ಪೀನ್' ನೋಡಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದ್ದು. ಪರಿಣಾಮ ಹ್ಯಾಗೆ ಡುಮ್ಕಣ್ಣು ಆಗಿದ್ದು. ದಿನಕ್ಕೆ ಸಾವಿರ ಹೆಜ್ಜೆನು ಹಾಕಲ್'.

'ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪನ ಜೊತೆ, ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಜೊತೆ ಆಟವಾಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನಿಮ್ಮ ಫುಟ್ಬಾಲ್ ತಂಡ ನಿನ್ನ ಕ್ಯಾಪ್ಟೇನ್ಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಾರಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮತ್ತು ಒಂದು ಬಾರಿ ಕಪ್ ಸಹ ಗೆದ್ದಿತು. ದಿನಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠ ಎರಡು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಆಟ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಆಡುವುದನ್ನ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಹೊಸ್ತಿಲು ಆಚೆನೆ ಹೋಗಲ್ಲ'. ಅವನಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಅರುಣ್ ನೆನಪಾದ. ಕರುಣೆ ಅನಿಸಿ ಕಣ್ಣೀರು ಬಂತು. 'ನೋಡಣ್ಣ, ಅರುಣ್ಣ, ನನ್ನ ಕಡೆನು ಒಪ್ಪಿ ನೋಡು'.

ಅವನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಾಗಿ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡ ಮತ್ತು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಅಕ್ಕ-ಪಕ್ಕ